

ASGARI ÜCRETE İLİŞKİN AYKIRI BİR YAZI

Aydınlık Gazetesi, 5 Ocak 2012

Yıldırım Koç

Kapitalist düzende ücretler nasıl belirlenir?

Mevcut kaynakların işçi sınıfı ve sermayedar sınıf arasında nasıl paylaşılacağı, bu sınıfların karşılıklı güçlerine göre belirlenir.

Kapitalist düzende ücretler “bilimsel” olarak belirlenmez.

Kapitalist düzende, Ortaçağ Katolik Kilisesinin veya Necmettin Erbakan’ın “adil ücret” anlayışı işlemez.

Ücretlerin belirlenmesinde geçerli ilke, “ne kadar ekmek, o kadar köfte”dir.

Ne kadar kaynak ve güç, o kadar ücret.

Kapitalist düzenin acımasızlığını, vahşetini, kural tanımazlığını, fırsatçılığını bilmeyenler veya unutanlar, yoksulluktan söz ederek ücretlerin artırılmasını isterler.

Kapitaliste ne senin yoksulluğundan?

Tam tersine, sen yoksul olacaksın ve yoksul kalacaksın ki, çaresizlik içinde işgücünü düşük fiyatlardan sermayedara satacağsın.

Kapitalizm yoksulluk yaratarak ayakta kalır.

Hele hele işsizliğin arttığı koşullarda.

Eğer insanlar sigortalı olabilmek için ayda net 500 liraya çalışmaya razıysa, asgari ücreti artırmak kolay mıdır?

Türkiye’de 2011 yılı sonu itibarıyla sigortalı işçi sayısı 11,0 milyondur. Bunların 4,8 milyonunun primleri asgari ücret üzerinden yatırılıyordu.

Asgari ücretli işçinin eline, geçen yılın ikinci yarısında 740 lira geçiyordu. 2013 yılının ilk yarısında 774 lira geçecek.

Bu para yeterli mi?

Kapitalizmde böyle soru sorulmaz.

Kapitalizmde sorulacak sorular şunlardır:

Ben bu kadar düşük bir ücret verdiğimde çalıştıracak işçi bulabiliyor muyum?

Ben bu kadar düşük ücret önerdiğimde, işgücünü satmaktan başka çaresi bulunmayan insanlar çalışmayı kabulleniyor mu? Yoksa ülke çapında büyük tepkiler mi oluyor?

Ben bu ücreti verdiğimde, bu ücretten daha yüksek ücret alan sendikalı işçiler, sınıf kardeşlerinin ücretlerinin artırılması için tepki gösteriyorlar mı, genel grevler yapıyorlar mı?

Ben bu ücreti önerdiğimde, Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nda işçileri temsil eden Türk-İş, milyonlarca asgari ücretliyi harekete geçirmek için büyük kampanyalar düzenliyor mu?

Bir kapitalist veya sermayedar sınıf, asgari ücret gündeme geldiğinde bu soruları sorar.

Peki, ne cevap alır.

Cevabı hepimiz biliyoruz.

774 lira karşılığında çalışmaya hazır yüzbinlerce insan vardır. Bu insanların önemli bir bölümü de asgari ücreti bu düzeyde belirleten hükümeti desteklemektedir.

Asgari ücret bu düzeyde belirlendiğinde bazı siyasal örgütler ve sendikalar basın açıklamaları yapar; daha öte bir tepki vermez, veremez.

İş bulmuş sendikalı işçi, asgari ücretli işçinin derdiyle ilgilenmez; sınıf dayanışması yeterince değil, hiç gelişmemiştir.

Türk-İş de sadece belirlenen asgari ücrete muhalefet şerhi yazar. Diğer bir deyişle, “el elin eşeğini türkü çağıra çağıra arar.”

İşsizliğin arttığı, Dünya Bankası’nın ve sanayicilerin bölgesel asgari ücret istedikleri, belirli sektörlerde asgari ücretin kaldırılmasının konuşulduğu, asgari ücretin geçerli olmadığı eve-iş-verme sisteminin bilinçli bir biçimde yaygınlaştırıldığı bir ülkede, asgari ücret ancak bu kadar olur.

Türkiye’de kaçak işçilik azalıyor. AKP iktidarları döneminde sigortalı işçi sayısı 2002 yılında 5,2 milyondan 2012 Haziran’ında 12,6 milyona yükseldi. Geçmişte kaçak çalıştırılan işçiler, bugün asgari ücret alıyorlar. Asgari ücret, kayıt altına alınan bu yeni kitleye rağmen 774 lira olarak belirlendi.

Bu yazıyı okuyan bazı kişiler, “hadi sen 774 lirayla geçin!” diyebilir.

Bunu söyleyen kişi, kapitalizmin ne olduğunu hâlâ anlayamamıştır.

Ben sermayedar sınıf olsam, gökten yüksek asgari ücret yağmasını bekleyene 774 lira bile vermem.